

BENJAMIN STEVENSON

Must read για κάθε αναγνώστη αστυνομικής λογοτεχνίας.

JANE HARPER, συγγραφέας

ΟΛΟΙ

ΣΤΗΝ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ

ΕΧΟΥΝ

ΣΚΡΩΣΕΙ ΚΑΠΟΙΟΝ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

ΜΑΖΙ
ΤΟΥΣ ΦΑΓΑΜΕ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Όλοι στην οικογένειά μου έχουν σκοτώσει κάποιον**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: **Everyone in my Family has killed Someone**

Από τις Εκδόσεις Penguin Random House Australia, 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Benjamin Stevenson

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αύγουστος Κορτώ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ-ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: James Rendall © Penguin Random House Australia Pty Ltd.

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Benjamin Stevenson, 2022

First published by Michael Joseph Australia. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

«Οι 10 Εντολές της αστυνομικής λογοτεχνίας» του Ρόναλντ Νοξ περιλαμβάνονται κατόπιν αδειάς του πρακτορείου United Agents LLP εκ μέρους της Lady Magdalen Howard.

© Εικόνων εξωφύλλου: Shutterstock

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022, 5.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4712-4

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4713-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:

Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο:

Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

BENJAMIN STEVENSON

ΟΛΟΙ

Μετάφραση: Αύγουστος Κορτώ

*Αλίσσα Παζ.
Επιτέλους, αυτό είναι για σένα.
Αν και ήταν όλα πάντα, και πάντα θα είναι.*

Υπόσχεσαι ότι οι επιθεωρητές σου θα εξιχνιάζουν ικανά κι αληθινά τα εγκλήματα που τους παρουσιάζονται, χρησιμοποιώντας την ευστροφία που επιθυμείς να τους προσδώσεις, χωρίς να αντλούν στήριξη ή να κάνουν χρήση της θείας επιφοίτησης, της γυναικείας διαίσθησης, ανόητων μαγικών και τεχνασμάτων, συμπτώσεων ή θεϊκών επεμβάσεων;

*Όρκος που έδιναν το 1930 τα μέλη της Λέσχης Εξιχνιάσεων,
μιας μυστικής κοινότητας συγγραφέων μυστηρίου,
που περιλάμβανε τους Άγκαθα Κρίστι, Γκ. Κ. Τσέστερτον,
Ρόναλντ Νοξ και Ντόροθι Λ. Σέγιερς.*

1. Ο δράστης πρέπει να είναι άτομο που έχει αναφερθεί σε πρώιμο στάδιο της αφήγησης, αλλά χωρίς οι σκέψεις του να είναι φανερές στον αναγνώστη.

2. Όλα τα υπερφυσικά και μεταφυσικά στοιχεία αποκλείονται ως είθισται.

3. Δεν επιτρέπονται πάνω από ένα μυστικό δωμάτιο ή πέ-
ρασμα.

4. Κανένα μέχρις στιγμής άγνωστο δηλητήριο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί, ούτε κάποια συσκευή που χρήζει μακράς επισημονικής εξήγησης στο τέλος.

5. *Σημείωση του συγγραφέα: πολιτισμικά απαρχαιωμένες ιστορικές διατυπώσεις αφαιρούνται.*

6. Κανένα ατύχημα δεν πρέπει ποτέ να βοηθά τον επι-
θεωρητή, ούτε αυτός πρέπει να διακατέχεται από ανεξήγη-
το προαίσθημα που επαληθεύεται.

7. Ο επιθεωρητής δεν πρέπει να είναι ο δράστης του
εγκλήματος.

8. Ο επιθεωρητής δεν πρέπει να εντοπίζει ίχνη που δεν
προσφέρονται επιτόπου για την εποπτεία του αναγνώστη.

9. Ο ανόητος φίλος του επιθεωρητή, ο Ουάτσον, δεν πρέ-
πει να αποκρύπτει σκέψεις που περνούν από το μυαλό του·
η ευφυΐα του οφείλει να είναι ελαφρώς, ελαφρότατα, κατώ-
τερη του μέσου αναγνώστη.

10. Δίδυμα αδέρφια, και σωσίες εν γένει, δεν πρέπει να
εμφανίζονται, παρεκτός αν έχουμε προετοιμαστεί καταλλή-
λως γι' αυτούς.

Οι 10 Εντολές της αστυνομικής λογοτεχνίας του Ρόναλντ Νοξ, 1929

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Όλοι στην οικογένειά μου έχουν σκοτώσει κάποιον. Ορισμένοι από μας, οι πιο πετυχημένοι, έχουν σκοτώσει πάνω από μία φορά.

Δεν προσπαθώ να δραματοποιήσω την κατάσταση, μα αυτή είναι η αλήθεια, κι όταν βρέθηκα αντιμέτωπος με την καταγραφή της, παρ' ότι δύσκολη με ένα χέρι, συνειδητοποίησα ότι ο μόνος τρόπος ήταν η αποκάλυψη της αλήθειας. Φαντάζει προφανές, αλλά τα σύγχρονα βιβλία μυστηρίου καμιά φορά το ξεχνούν. Έχουν εστιάσει περισσότερο στα τεχνάσματα που μπορεί να εξαπολύσει ο συγγραφέας: σ' αυτό που κρύβει στο μανίκι του, αντί γι' αυτό που κρατά στο χέρι του. Η ειλικρίνεια είναι αυτό που μας διαχωρίζει απ' τη λεγόμενη *Χρυσή εποχή* των μυστηρίων: τις Κρίστι, τους Τσέστερτον. Το ξέρω διότι γράφω βιβλία για το πώς γράφονται τα βιβλία. Υπάρχουν κανόνες, αυτό είναι το θέμα. Ένας τύπος ονόματι Ρόναλντ Νοξ ήταν μέλος της παρέας κι έγραψε μια σειρά από οδηγίες κάποτε, αν και τις αποκάλεσε *Εντολές*. Παρατίθενται στην αρχή του βιβλίου, στην προμετωπίδα που όλοι πάντα προσπερνούν, αλλά, πιστέψτε με, αξίζει να επιστρέψετε και να τις διαβάσετε. Στην πραγματικότητα, πρέπει να τσακίσετε τη σελίδα. Δε θα σας κουράσω με τις

λεπτομέρειες εδώ, αλλά το ζουμί έχει ως εξής: ο Χρυσός Κανόνας της Χρυσής Εποχής είναι το *φερ πλέι*.

Φυσικά, το παρόν δεν είναι μυθιστόρημα. Όλα αυτά μου συνέβησαν. Αλλά, στην τελική, καταλήγω μ' έναν φόνο που πρέπει να εξιχνιάσω. Με κάμποσους, στην ουσία. Αν και προτρέχω.

Το θέμα είναι ότι διαβάζω πολλά αστυνομικά. Και ξέρω ότι τα περισσότερα απ' αυτά τα βιβλία διαθέτουν αυτό που είναι στις μέρες μας γνωστό ως *αναξιόπιστος αφηγητής*, όπου το άτομο που σου αφηγείται την ιστορία, στην πραγματικότητα, ψεύδεται στο μεγαλύτερο μέρος της αφήγησης. Γνωρίζω, επίσης, ότι, αφηγούμενος αυτά τα γεγονότα, μπορεί να ενταχθώ σ' έναν παρόμοιο τύπο. Οπότε θα βάλω τα δυνατά μου να κάνω το αντίθετο. Πείτε με *αξιόπιστο* αφηγητή. Ό,τι σας λέω θα είναι η αλήθεια ή, τουλάχιστον, η αλήθεια όπως την ήξερα τη δεδομένη χρονική στιγμή, ή όπως νόμιζα πως την ήξερα. Να με τσεκάρετε.

Όλα αυτά συμπλέουν με τις εντολές 8 και 9 του Νοξ, διότι είμαι τόσο ο Ουάτσον όσο και ο Επιθεωρητής σ' αυτό το βιβλίο, όπου ερμηνεύω συγχρόνως τον ρόλο του συγγραφέα και του ντετέκτιβ, κι ως εκ τούτου είμαι υποχρεωμένος να φέρνω τα ίχνη στο φως και να μην αποκρύπτω τις σκέψεις μου. Εν συντομία: θα παίξω τίμια – το *φερ πλέι*, που λέγαμε.

Στην πραγματικότητα, θα το αποδείξω. Αν σας αφορούν μόνο οι μοβόρικες λεπτομέρειες, θάνατοι σ' αυτό το βιβλίο είτε συμβαίνουν είτε μνημονεύονται ως έχοντες συμβεί στη σελίδα 28, στη σελίδα 67, στη σελίδα 89, ένας διπλός στη σελίδα 99, κι ένας τριπλός στη σελίδα 108. Έπειτα έχουμε ένα κομμάτι που τραβάει λίγο, αλλά παίρνει πάλι τα πάνω του στη σελίδα 219, στη σελίδα 260 (περίπου), στις σελίδες 274, 284, και 308, κάπου μεταξύ των σελίδων 301 και 309 (δύσκολο να πεις το πού ακριβώς), στη σελίδα 323 και στη σελίδα

437. Υπόσχομαι πως είναι αλήθεια, εκτός κι αν έχει γίνει μπάχαλο στη σελιδοποίηση. Υπάρχει μόνο μια τρύπα στην πλοκή, μεγέθους φορτηγού. Έχω την τάση να χαλάω το κέφι του κόσμου. Δεν έχει σκηνές σεξ.

Τι άλλο;

Το όνομά μου θα ήταν χρήσιμο, φαντάζομαι. Λέγομαι Έρνεστ Κάνιγχαμ. Είναι λίγο παλιομοδίτικο, οπότε ο κόσμος με φωνάζει Ερν ή Έρνι. Θα 'πρεπε να 'χα αρχίσει μ' αυτό, αλλά σας υποσχέθηκα πως θα 'μαι αξιόπιστος, όχι ικανός.

Δεδομένων των όσων σας είπα, είναι δύσκολο ν' αποφασίσω από πού ν' αρχίσω. Όταν λέω *όλοι*, εννοώ το κλαδί του γενεαλογικού δέντρου που περιλαμβάνει αποκλειστικά τους άμεσους συγγενείς μου. Παρ' ότι η ξαδέρφη μου η Έιμι έφερε μια φορά ένα απαγορευμένο σάντουιτς με φιστικοβούτυρο σ' ένα εταιρικό πικνίκ, κι ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων το 'φαγε και κόντευε να τα κακαρώσει, δε θα τηβάλω στη λίστα.

Ακούστε, δεν είμαστε οικογένεια ψυχοπαθών. Ορισμένοι από μας είμαστε καλοί, άλλοι είναι κακοί και κάποιοι είναι απλώς άτυχοι. Σε ποια κατηγορία ανήκω εγώ; Δεν το έχω εξακριβώσει ακόμα. Φυσικά, έχουμε και το ήσσον ζήτημα του καθ' εξιν δολοφόνου, γνωστού ως Μαύρη Γλώσσα, που ανακατεύεται στην πλοκή, και διακόσιες εξήντα επτά χιλιάδες δολάρια σε μετρητά, αλλά θα φτάσουμε και σ' αυτό. Ξέρω ότι πιθανότατα αναρωτιέστε κάτι άλλο αυτή τη στιγμή. Είπα όντως *όλοι*. Και υποσχέθηκα πως δε θα κάνω κόλπα.

Αν εγώ έχω σκοτώσει κανέναν; Ναι. Έχω σκοτώσει.

Ποιος ήταν;

Ας αρχίσουμε.

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΜΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Μια μοναχική αχτίδα φως που περιστρεφόταν μέσα απ' τις κουρτίνες μαρτύρησε ότι ο αδερφός μου είχε μόλις παρκάρει στη ράμπα. Όταν βγήκα έξω, το πρώτο που πρόσεξα ήταν ότι ο αριστερός προβολέας του Μάικλ ήταν σβηστός. Το δεύτερο που πρόσεξα ήταν τα αίματα.

Το φεγγάρι είχε χαθεί, ο ήλιος ήθελε ώρα ν' ανατείλει, μα ακόμα και στα σκοτεινά ήξερα ακριβώς πού βρίσκονταν οι σκούρες κηλίδες που είχαν πιτσιλίσει τον σπασμένο προβολέα και πασαλείψει κατά μήκος μιας βαθιάς λαγκούβας το φτερό, πάνω απ' τη ρόδα.

Δεν είμαι νυχτερινός τύπος, αλλά ο Μάικλ μου 'χε τηλεφωνήσει μισή ώρα νωρίτερα. Ήταν ένα απ' αυτά τα τηλεφωνήματα που, καθώς κοιτάς με θολωμένα μάτια την ώρα, ξέρεις πως δε θα σου αναγγείλουν ότι κέρδισες το λόττο. Έχω μερικούς φίλους που ενίοτε με παίρνουν απ' το Uber τους για να μου πουν για μια οργιώδη ολονυχτία. Ο Μάικλ δεν είναι ένας εξ αυτών.

Στην πραγματικότητα, λέω ψέματα. Δε θα 'μουν φίλος τύπων που σε παίρνουν μετά τα μεσάνυχτα.

«Πρέπει να σε δω. Τώρα».

Βαριανάσαινε. Άγνωστος αριθμός, έπαιρνε από θάλαμο.

Ή από μπαρ. Πέρασα το επόμενο μισάωρο τρέμοντας, πα-
ρά το χοντρό πανωφόρι, σκουπίζοντας την υγρασία απ' το
μπροστινό παράθυρο για να τον δω να πλησιάζει. Είχα πα-
ραιτηθεί απ' τον ρόλο του φρουρού και είχα αποσυρθεί στον
καναπέ, όταν το φως του προβολέα του έβαψε κόκκινο το
εσωτερικό των βλεφάρων μου.

Άκουσα ένα μουγκρητό καθώς σταματούσε τ' αμάξι, κι
έπειτα έσβησε τη μηχανή, αλλά όχι τα φώτα του ταμπλό. Άνοι-
ξα τα μάτια, απόλαυσα προς στιγμήν το ταβάνι, σαν να 'ξε-
ρα ότι, άπαξ και σηκωνόμουν, η ζωή μου θ' άλλαζε, και βγή-
κα απ' το σπίτι. Ο Μάικλ καθόταν στ' αμάξι, με το κεφάλι
στο τιμόνι. Έκοψα τον μοναχικό προβολέα στη μέση καθώς
περνούσα μπροστά απ' το καπό για να χτυπήσω το παράθυ-
ρο του οδηγού. Ο Μάικλ βγήκε απ' τ' αμάξι. Το πρόσωπό
του ήταν τεφρό.

«Τυχερός είσαι», είπα, δείχνοντας τον σπασμένο προβο-
λέα. «Τα καγκουρό μπορούν να κάνουν χοντρή ζημιά».

«Χτύπησα κάποιον».

«Αχά». Ήμουν ακόμα μισοκοιμισμένος, οπότε μετά βίας
αντιλήφθηκα ότι είχε πει *κάποιον* και όχι *κάτι*. Δεν ήξερα τι
έλεγαν οι άνθρωποι σε τέτοιες περιστάσεις, οπότε σκέφτη-
κα ότι ήταν καλή ιδέα να συμφωνήσω μαζί του.

«Έναν τύπο. Τον χτύπησα. Τον έχω πίσω».

Τώρα είχα ξυπνήσει. *Πίσω;*

«Τι σκατά θα πει *τον έχεις πίσω;*» είπα.

«Είναι νεκρός».

«Στο πίσω κάθισμα ή στο πορτμπαγκάζ;»

«Τι σημασία έχει;»

«Έχεις πει;»

«Όχι πολύ». Κόμπιασε. «Ίσως. Λιγάκι».

«Στο πίσω κάθισμα;» Έκανα ένα βήμα κι άπλωσα το χέ-
ρι ν' ανοίξω την πόρτα, αλλά ο Μάικλ μ' εμπόδισε με το

μπράτσο του. Σταμάτησα να κινούμαι, είπα: «Πρέπει να τον πάμε στο νοσοκομείο».

«Είναι νεκρός».

«Δεν το πιστεύω ότι το συζητάμε όλο αυτό». Πέρασα το χέρι μέσα απ' τα μαλλιά μου. «Έλα, Μάικλ. Είσαι σίγουρος;»

«Δεν έχει νοσοκομείο. Ο λαιμός του έχει γυρίσει σαν σωλήνας. Το μισό του κρανίο είναι το μέσα έξω».

«Θα προτιμούσα να τ' ακούσω από γιατρό. Μπορούμε να πάρουμε τη Σοφ-»

«Θα το μάθει η Λούσι», μ' έκοψε ο Μάικλ. Η αναφορά του ονόματός της με τόνο τέτοιας απελπισίας κατέστησε το υπονοούμενο σαφές: *Η Λούσι θα με χωρίσει.*

«Όλα θα πάνε καλά».

«Ήμουν πιωμένος».

«Λιγάκι», του υπενθύμισα.

«Ναι». Η παύση τράβηξε. «Λιγάκι».

«Είμαι βέβαιος ότι η αστυνομία θα δείξει κατανόη-» πήγα να πω, αλλά και οι δύο ξέραμε ότι το όνομα Κάνιγχαμ, ειπωμένο μεγαλόφωνα σε αστυνομικό τμήμα θα 'κανε τους τοίχους να τριξουν απ' τα πνεύματα που θα ξυπνούσε. Την τελευταία φορά που οι δυο μας είχαμε βρεθεί σε αίθουσα γεμάτη μπάτσους ήταν σε κηδεία, εν μέσω μιας θάλασσας μπλε στολών. Ήμουν αρκετά ψηλός ώστε να τυλιχτώ γύρω απ' τον πήχη της μητέρας μου, αλλά αρκετά μικρός ώστε να μείνω κολλημένος εκεί όλη μέρα. Σκέφτηκα φευγαλέα τι γνώμη θα 'χε η Όντρεϊ για μας τώρα, καθώς, σκυφτοί στο παγωμένο χάραμα, διαφωνούσαμε για τη ζωή κάποιου, μα απόδιωξα τη σκέψη.

«Δεν πέθανε επειδή τον χτύπησα. Κάποιος τον πυροβόλησε, και μετά τον χτύπησα».

«Αχά». Προσπάθησα ν' ακουστώ σαν να τον πίστευα, αλλά υπήρχε λόγος που η προϋπηρεσία μου στο θέατρο περιλάμβανε

ως επί το πλείστον βουβούς ρόλους σε σχολικές παραστάσεις: ζώα φάρμας· θύματα φόνου· βάτα. Έκανα να πιάσω πάλι το χερούλι, μα ο Μάικλ συνέχισε να με εμποδίζει.

«Τον άρπαξα, απλά. Σκέφτηκα... δεν ξέρω, ότι ήταν προτιμότερο απ' το να τον αφήσω στη μέση του δρόμου. Κι έπειτα δεν μπορούσα να σκεφτώ τι να κάνω στη συνέχεια και κατέληξα εδώ».

Δεν είπα τίποτα, μόνο έγνεψα. Οικογένεια θα πει βαρύτητα.

Ο Μάικλ έτριψε το στόμα με τα χέρια, μιλώντας μέσα απ' τα δάχτυλά του. Το τιμόνι του 'χε αφήσει μια μικρή κόκκινη λακκούβα στο μέτωπο. «Δε θα 'χει σημασία το πού θα τον πάμε», είπε εντέλει.

«Εντάξει».

«Πρέπει να τον θάψουμε».

«Εντάξει».

«Πάψε να λες το ίδιο πράγμα».

«Σύμφωνοι».

«Θέλω να πω, σταμάτα να συμφωνείς μαζί μου».

«Τότε να τον πάμε στο νοσοκομείο».

«Είσαι με το μέρος μου ή όχι;» Ο Μάικλ έριξε μια ματιά στο πίσω κάθισμα, μπήκε πάλι στ' αμάξι κι έβαλε μπρος. «Θα επανορθώσω. Μπες».

Ήξερα ήδη ότι θα 'μπαινα στ' αμάξι. Ειλικρινά, δεν ξέρω το γιατί. Ένα κομμάτι μου, υποθέτω, σκεφτόταν πως, αν βρισκόμουν μες στ' αμάξι, θα μπορούσα να τον λογικέψω λιγάκι. Αλλά το μόνο που ήξερα στ' αλήθεια ήταν ότι ο μεγάλος μου αδερφός στεκόταν μπρος μου, και μου έλεγε πως όλα θα πάνε καλά, και δεν έχει σημασία πόσων ετών είσαι –πέντε ή τριάντα πέντε–, αν ο μεγάλος σου αδερφός λέει πως θα επανορθώσει, τον πιστεύεις. Βαρύτητα.

Εν τάχει: στην πραγματικότητα είμαι τριάντα οχτώ σ' αυτή

τη φάση, σαράντα ένα όταν φτάνουμε στο σήμερα, αλλά σκέφτηκα ότι αν έκοβα κάνα-δυο χρόνια, μπορεί ο εκδότης μου να πάσαρε το βιβλίο μου πιο εύκολα σε κανέναν διάσημο ηθοποιό.

Μπήκα. Στα πόδια της θέσης του συνοδηγού είχε ένα σακ βουαγιαζ Nike, ανοιχτό. Ήταν τίγκα στα μετρητά, όχι δεμένα μεταξύ τους με λαστιχάκια ή χάρτινες ταινίες όπως στο σινεμά, αλλά ανάκατα – το άνοιγμα ξέρναγε χαρτονομίσματα στο δάπεδο. Ήταν αλλόκοτο ν' ακουμπάω έτσι απλά τα πόδια μου πάνω τους, διότι ήταν ένα σωρό λεφτά, και διότι, υποθετικά, ο τύπος στο πίσω κάθισμα είχε πεθάνει εξαιτίας τους. Δεν κοίταξα στον καθρέφτη. Εντάξει, έριξα μια δυο ματιές, αλλά είδα μόνο έναν μαύρο όγκο σαν σκιά, που έμοιαζε περισσότερο με τρύπα στον κόσμο παρά με αληθινό πτώμα, και κώλωνα κάθε φορά που η εικόνα απειλούσε να καθαρίσει.

Ο Μάικλ βγήκε με την όπισθεν. Ένα σφηνάκι ή κάτι παρόμοιο κροτάλισε στο ταμπλό, έπεσε και τσουύλησε κάτω απ' το κάθισμα. Μια αμυδρή μυρωδιά ούισκι πλανιόταν στον αέρα. Για πρώτη φορά, χαιρόμουν που ο αδερφός μου έπινε, διότι η οσμή του χόρτου που ανάδιναν τα καθίσματα κάλυπτε τη μυρωδιά του θανάτου. Το πορτμπαγκάζ κοπανήθηκε –η κλειδαριά του ήταν σπασμένη– καθώς περάσαμε μ' έναν πήδο το κράσπεδο.

Μια φοριχτή σκέψη με διαπέρασε. Είχαμε σπασμένο προβολέα και χαλασμένο πορτμπαγκάζ: σαν να 'χε χτυπήσει κάτι δυο φορές.

«Πού πάμε;» ρώτησα.

«Ε;»

«Ξέρεις πού πάμε;»

«Α. Στο εθνικό πάρκο. Στο δάσος». Ο Μάικλ μου 'ριξε μια λοξή ματιά, μα δεν μπορούσε να με κοιτάξει στα μάτια,

οπότε έστρεψε φευγαλέα το βλέμμα στο πίσω κάθισμα, καταπώς φαίνεται το μετάνιωσε, και γύρισε, κοιτώντας ευθεία μπροστά. Είχε αρχίσει να τρέμει. «Ειλικρινά, δεν ξέρω. Δεν έχω ξαναθάψει πτώμα».

Οδηγούσαμε πάνω από δυο ώρες μέχρι ο Μάικλ ν' αποφασίσει ότι είχε ακολουθήσει αρκετούς χωματόδρομους και να παρκάρει το θορυβώδες, μονόφθαλμο αμάξι του σ' ένα ξέφωτο. Είχαμε στρίψει σε μια ζώνη αντιπυρικής προστασίας πριν από μερικά χιλιόμετρα, κι έκτοτε είχαμε απομακρυνθεί απ' τον δρόμο, παίρνοντας φιδωτά δρομάκια. Ο ήλιος απειλούσε ν' ανατείλει. Το έδαφος ήταν καλυμμένο με αστραφτερό, μαλακό χιόνι.

«Εδώ είναι μια χαρά», είπε ο Μάικλ. «Είσαι εντάξει;»

Έγνεψα καταφατικά. Ή τουλάχιστον, νομίζω πως έγνεψα. Δεν πρέπει να κινήθηκα καθόλου, διότι ο Μάικλ χτύπησε τα δάχτυλα μπρος στα μούτρα μου, αναγκάζοντάς με να συγκεντρωθώ. Μάζεψα δυνάμεις για το πιο ασθενικό νεύμα στην ιστορία του ανθρώπου, λες και οι σπόνδυλοί μου ήταν σκουριασμένες χειροπέδες. Για τον Μάικλ ήταν αρκετό.

«Μη βγεις», είπε.

Κοίταξα ευθεία μπροστά. Τον άκουσα ν' ανοίγει την πίσω πόρτα και να κινείται, να τραβάει σέρνοντας τον άντρα –μια τρύπα στον κόσμο– απ' τ' αμάξι. Το μυαλό μου ούρλιαζε να κάνω κάτι, μα το σώμα μου ήταν προδότης. Δεν μπορούσα να σαλέψω.

Έπειτα από μερικά λεπτά ο Μάικλ επέστρεψε, ιδρωμένος, με χώματα στο μέτωπο, κι έγειρε πάνω απ' το τιμόνι. «Έλα να με βοηθήσεις με το σκάψιμο».

Τα μέλη μου ξεκλείδωσαν με το κέλευσμά του. Περίμενα ότι το έδαφος θα 'ταν κρύο, ότι θ' άκουγα το κροτάλισμα της

πρωινής παγωνιάς, μα αντ' αυτού το πόδι μου βυθίστηκε τελείως στο λευκό κάλυμμα ίσαμε τον αστράγαλο. Κοίταξα πιο προσεκτικά. Το έδαφος δεν ήταν χιονοσκεπές, αλλά στρωμένο με ιστούς αράχνης. Οι ιστοί κρέμονταν ανάμεσα στα ψηλά, άκαμπτα χορτάρια, καμιά τριανταριά πόντους απ' το έδαφος, κι αλληλοδιασχίζονταν με τέτοια πυκνότητα και τέτοια άσπιλη λευκότητα, που έμοιαζαν συμπαγείς. Αυτό που είχα περάσει για στραφταλιστό πάγο ήταν το φέγγρισμα των λεπτών νημάτων στο φως. Οι ιστοί κάλυπταν ολόκληρο το ξέφωτο. Ήταν μεγαλειώδες, γαλήνιο. Προσπάθησα να αδιαφορήσω για την ογκώδη μορφή καταμεσής του αραχνόπλεκτου ξέφωτου, όπου κατέληγαν τα αποτυπώματα του Μάικλ. Τον ακολούθησα, και ήταν σαν να τσαλαβουτούσα σε μια αιωρούμενη ομίχλη. Με απομάκρυνε απ' το πτώμα, υποθέτω για να μην πάθω κανένα νευρικό κλονισμό.

Ο Μάικλ είχε ένα μικρό τσαπί, αλλά μ' έβαλε να χρησιμοποιήσω τα χέρια μου. Δεν ξέρω γιατί συμφώνησα να σκάψω. Σ' όλη τη διαδρομή με τ' αμάξι, νόμιζα ότι ο φόβος του Μάικλ, εκείνη η μικρή δόση ρίγους που 'χε εμφανίσει όταν φύγαμε, θα καταλάγιαζε. Υπέθετα ότι κάποια στιγμή θα συνειδητοποιούσε ότι ήταν μπλεγμένος άσχημα και θα έκανε αναστροφή στον δρόμο. Μα αντ' αυτού πήρε την αντίθετη κατεύθυνση. Βγαίνοντας απ' την πόλη, με το χάραμα, είχε γίνει ήρεμος, στωικός.

Ο Μάικλ είχε αποθέσει μια παλιά πετσέτα πάνω στο μεγαλύτερο μέρος του πτώματος, μα διέκρινα ακόμα έναν λευκό αγκώνα που προεξείχε σαν πεσμένο κλαδί πάνω απ' τους ιστούς.

«Μην κοιτάς», έλεγε ο Μάικλ κάθε που έριχνα μια ματιά.

Εξακολούθησαμε για άλλο ένα τέταρτο, βουβοί, ώσπου σταμάτησα.

«Σκάβε», είπε ο Μάικλ.

«Κουνιέται».

«Τι;»

«Κουνιέται! Κοίτα. Μισό».

Και πράγματι, η επιφάνεια των ιστών τρεμούλιαζε. Πιο έντονα απ' το φύσημα του ανέμου στο ξέφωτο. Η αίσθηση είχε αλλάξει – αντί για στέρεο χιόνι, έμοιαζε με κυματιστό, λευκό ωκεανό. Σχεδόν το ένιωθα μέσα απ' τα νήματα, λες και ήμουν η αράχνη που το 'χε υφάνει, το κεντρικό νεύρο.

Ο Μάικλ σταμάτησε να σκάβει και ύψωσε τα μάτια. «Γύρνα στ' αμάξι».

«Όχι».

Ο Μάικλ ζύγωσε και τράβηξε την πετσέτα. Τον ακολουθούσα, κι αντίκρισα ολόκληρο το πτώμα για πρώτη φορά. Είχε μια σκούρα γυαλιστερή κηλίδα πάνω απ' τον έναν γοφό. Κάποιος τον πυροβόλησε, και μετά τον χτύπησε, είχε πει ο Μάικλ. Δεν ήμουν σίγουρος· πιστολιές είχα δει μόνο σε ταινίες. Ο λαιμός του τύπου είχε ένα εξόγκωμα σαν να 'χε καταπιεί μπαλάκι του γκολφ. Φορούσε μια μαύρη μάσκα προσώπου, αλλά δεν είχε ακριβώς το σωστό σχήμα. Το ύφασμα είχε σβολαράκια σε λάθος σημεία. Όταν ήμουν μικρός, ένας νταής στο σχολείο μου έχωνε δυο μπάλες του κρίκετ σε μια κάλτσα και με κοπανούσε. Έτσι έμοιαζε η μάσκα. Είχα την αίσθηση ότι το ύφασμα ήταν το μόνο που κρατούσε το κεφάλι ακέραιο. Είχε τρεις τρύπες, δύο για τα μάτια, που ήταν κλειστά, και μία για το στόμα. Είχε μικρές κόκκινες φυσαλίδες στα χείλη, που πάλλονταν. Ο αφρός των φυσαλίδων αυξανόταν, χυνόταν στο πιγούνι του. Δεν μπορούσα να διακρίνω τα χαρακτηριστικά του, αλλά φαινόταν, απ' τα κηλιδωμένα, ξαρωμένα απ' τον ήλιο μπράτσα, και τις προησμένες φλέβες στις ράχες των χειρών του, ότι ήταν τουλάχιστον είκοσι χρόνια μεγαλύτερος απ' τον Μάικλ.

Γονάτισα, έπλεξα τα δάχτυλα κι έκανα δυο υποτυπώδεις

μαλάξεις. Ο θώρακας του άντρα βούλιαζε με τρόπο που ήξερα ότι δεν ήταν υγιής, ίσαμε το στέρνο, και προς στιγμήν η μόνη σκέψη μου ήταν πως το στήθος του έμοιαζε με σάκο γεμάτο χρήματα, με το φερμουάρ ξεκούμπωτο στο μέσον.

«Του κάνεις κακό», είπε ο Μάικλ χώνοντας το χέρι κάτω απ' το μπράτσο μου και τραβώντας με για να σηκωθώ, προτού με απομακρύνει.

«Πρέπει να τον πάμε στο νοσοκομείο». Ύψωσα για τελευταία φορά, ικετευτικά, το ανάστημά μου.

«Δε θα τη βγάλει καθαρή».

«Μπορεί να τη βγάλει».

«Αποκλείεται».

«Πρέπει να προσπαθήσουμε».

«Δε γίνεται να πάω στο νοσοκομείο».

«Η Λούσι θα το μάθει».

«Όχι».

«Σίγουρα έχεις ξεμεθύσει ως τώρα».

«Μπορεί».

«Δεν τον σκότωσες – είπες πως τον πυροβόλησαν. Τα λεφτά δικά του είναι;»

Ο Μάικλ γρύλισε.

«Προφανώς τα έκλεψε. Λογικό είναι. Δε θα πάθεις τίποτα».

«Μιλάμε για διακόσια εξήντα χιλιάδικα».

Αναγνώστη, εσύ κι εγώ ξέρουμε ήδη πως στην πραγματικότητα είναι διακόσια εξήντα εφτά χιλιάδικα, όμως και πάλι μου έκανε εντύπωση ότι, ενώ δεν είχε βρει χρόνο να καλέσει ασθενοφόρο, είχε προλάβει να μετρήσει εν τάχει τα λεφτά. Ειδάλλως θα 'χε πει διακόσια πενήντα, ένα στρογγυλό νούμερο, αν έκανε εικασίες. Επίσης, το 'χε πει με τόνο έκκλησης. Δεν μπορούσα να καταλάβω απ' τη φωνή του κατά πόσον μου πρόσφερε ένα μερίδιο, ή αν απλώς παρήθετε

ένα γεγονός που έκρινε σημαντικό ως προς την απόφαση.

«Άκου, Ερν, τα λεφτά είναι δικά μας...» άρχισε να εκλιπαρεί. Όστε *όντως* μου πρόσφερε χρήματα.

«Δεν μπορούμε να τον αφήσουμε έτσι». Κι έπειτα, πιο σθεναρά απ' ό,τι του 'χα μιλήσει ποτέ, «Εγώ δεν τον αφήνω».

Ο Μάικλ το σκέφτηκε για λίγο. Έγνεψε καταφατικά. «Πάω να δω πώς είναι», είπε.

Πλησίασε και κάθισε ανακούρκουδα πλάι στο σώμα. Έμεινε έτσι κάνα δυο λεπτά. Ήταν ευτύχημα που είχα έρθει· πίστευα ακόμα πως ήταν καλή πράξη. Ο μεγάλος αδερφός δεν ακούει εύκολα τον μικρό, αλλά εδώ με είχε χρειαστεί. Και τα 'χα κάνει όλα εντάξει. Ο άντρας ήταν ζωντανός τόση ώρα, και θα τον πηγαίναμε στο νοσοκομείο. Δεν έβλεπα πολλά, καθώς ο Μάικλ είναι ψηλός, αλλά διέκρινα τις σκυφτές του πλάτες και τα μπράτσα του τεντωμένα προς το κεφάλι του άντρα, διότι ήξερε πώς να στηρίζει τον αυχένα σε περίπτωση σπονδυλικής κάκωσης. Οι λιγνοί ώμοι του Μάικλ ανεβοκατέβαιναν. Καρδιοαναπνευστική αναζωογόνηση – έβαζε τον τύπο μπρος σαν να ήταν μηχανή του γκαζόν. Διέκρινα τα πόδια του άντρα. Πρόσεξα ότι του έλειπε ένα παπούτσι. Ο Μάικλ είχε μείνει εκεί κάμποση ώρα. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Βρισκόμαστε μόλις στη σελίδα 28.

Ο Μάικλ σηκώθηκε και ήρθε προς το μέρος μου. «Τώρα μπορούμε να τον θάψουμε».

Δεν ήταν τα λόγια που έπρεπε να πει. Όχι. Όχι. Ήταν λάθος όλο αυτό. Έκανα πίσω παραπατώντας και σωριάστηκα με τον κώλο. Κολλώδη νήματα τύλιξαν τα μπράτσα μου. «Τι συνέβη;»

«Απλώς σταμάτησε ν' αναπνέει».

«Απλώς σταμάτησε ν' αναπνέει;»

«Απλώς σταμάτησε».

«Πέθανε;»

«Ναι».

«Είσαι σίγουρος;»

«Ναι».

«Πώς;»

«Απλώς σταμάτησε ν' αναπνέει. Πήγαινε στ' αμάξι και περίμενε».

**ΤΟ ΛΑΤΡΕΨΑ. ΔΕΝ ΕΧΩ ΔΙΑΒΑΣΕΙ
ΞΑΝΑ ΚΑΤΙ ΤΕΤΟΙΟ.
MARIAN KEYES, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ**

**ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ
ΕΧΟΥΝ ΣΚΟΤΩΣΕΙ ΚΑΠΟΙΟΝ.**

**ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΠΤΟΙ.**

**ΑΛΛΑ ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ
Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ;**

**ΜΗΝ ΤΟ ΧΑΣΕΤΕ.
ΕΞΥΠΝΟ ΚΑΙ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟ.
KARIN SLAUGHTER, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ**

**ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 26933